

at man her for nogle enkeltes Skyld vil lægge en Tvang paa det store Flertal, hvad jeg ikke troede, vi her i Danmarks Folketing vilde indlade os paa.

Holm: De enkelte, som ikke ønske kirkelig Vielse, kunne jo allerede nu slippe for den ved at melde sig ud af Folkekirken. Men Vanskeligheden opstaar, naar der er enkelte, der ønske den, og Præsterne efter deres Samvittighed ikke mene at kunne give dem den. For disse enkelte Personers Skyld behøver man imidlertid ingen Forandring, thi de kunne ved Lov og Dom gennemtvinge deres Krav om at blive viede. Men det er for Kirkens Skyld, for at fri den af den Vaande, hvori den isaadanne Tilfælde er stedt, at Forslaget er kommet frem. Det ærede Medlem maa jo lige saavel som jeg og vi alle her vide, at det slet ikke er Hensynet til disse enkelte men Hensynet til Kirkens vanskelige Stilling, der har bevæget Ministeriet til at fremkomme med dette Forslag.

Ordføreren (Svend Høgsbro): Det er en gammel bekendt Sag, at Fortolkninger kunne falde højst forskelligt ud efter den mere eller mindre forudfattede Mening, hvorom man mødes. Jeg skal saaledes henlede Opmærksomheden paa, at hele det overordentlig vigtige Spørgsmaal om den gifte Kvindes Myndighed, som nu er utvivlsomt afgjort ved Lov 7. April 1899, før den Tid saa godt som udelukkende hvilede paa en særdeles tvivlsom Fortolkning af de derhen hørende Bestemmelser i Christian den 5tes danske Lov. Man gik ud fra og slog fast, og det blev efterhaanden ved Domme slaaet saa fast, at det ikke var til at ændre paa anden Maade end ved en ny Lov, at Hustruen var umyndig, men naar man skulde paavise, hvor det fandtes, havde man saare vanskeligt derved. Det er et Vidnesbyrd om, at de, som have fortolket de gældende Lovbestemmelser, have ønsket at komme til det Resultat, og saa have de lagt det ind deri. Noget lignende kan det være, der har gjort sig gældende over for Fortolkningen af de omhandlede Udtryk i Forordningen af 30. April 1824. Det er et Udtryk, som kan være Genstand for forskellige Forstaaelser. Den højtærede Minister har sin, jeg har min, Scheel har sin og Gram har sin. Hvad den næste ansete retslærde angaar, som er bleven paaberaabt fra begge Sider, den højtærede Konseilspræsident, have vi begge paaberaabt os forskellige Fortolkninger

fra hans Side. Det kan jo nemlig ikke nægtes, at der er Forskel. Hvis de Udtryk, som den højtærede Minister læste op, vare rigtige, hvad jeg ikke tvivler om, indeholdt de en anden Mening end de, jeg læste op, men jeg skulde tage meget fejl, om ikke den ærede Minister i en anden Udgave af sin Familieret har taget endnu bestemtere Standpunkt i samme Retning som den, jeg her har fremsat som min Opfattelse. Jeg tør ikke bestemt paastaa det, men det staar for min Hukommelse, som om det er saaledes. Med Hensyn til Kollegiets Motiver til Forordningen af 1824 er jeg ikke i Besiddelse af dem. Jeg har forgæves ventet paa det Fortryk af Tidenden, hvori den højtærede Ministers Bemærkninger findes, for at kunne læse dem, men hvis jeg forstod det ret, var det nærmest Kollegiets Mening at give den en Ret, der havde Formuetilsynet for Barnet — den umyndige Brud eller Brudgom. Hvis det fremgaar af Kollegiets Motiver, undrer det mig, at det har brugt Udtrykket „Forældre“, thi hvordan har det da tænkt sig, at det skulde komme Moderen til gode, da hun dog ikke havde eller kunde faa Formuetilsynet med Børnenes Midler? Den Gang kunde Kvinden jo ikke faa det uden i det ganske særlige Tilfælde i 3—17—14. Naar man saa dog alligevel har brugt Udtrykket „Forældre“, synes jeg, det tyder paa, at man ikke har indskrænket sig til det, som ifølge Motiverne egentlig var Tanken, nemlig at give den en Ret, som havde Formuetilsynet, men har set videre og taget det familieretlige Hensyn med og givet den en Ret, som fra et familieretligt Standpunkt, fra et naturligt Slægtskabsstandpunkt, havde noget at sige i denne Sag. Det er ogsaa bekendt, at der har været megen Strid i Litteraturen, hvilket den højtærede Konseilspræsident ogsaa vil kunne bevidne, om han dertil maatte finde Anledning, med Hensyn til hvorledes disse Ord skulle forstaaes, om de skulle forstaaes i familieretlig eller kun i formueretlig Henseende. Navnlig har man været uenig om, hvorvidt den umyndiggjorte Faders Samtykke skal indhentes eller ikke, for han kan jo ikke være Formueværger for sine Børn, naar han selv er umyndiggjort. Det er altsaa et Spørgsmaal, som hænger sammen med, hvorvidt Fortolkningen af Udtrykket „Forældre“ skal afgøres efter et formueretligt eller familieretligt Synspunkt. Der kan i saa Henseende gøres forskellige Opfattelser gældende, det bestrider jeg ingenlunde. Men jeg fastholder endnu, at min Opfattelse ikke blot er naturlig, men